

Arrest

nr. 98 444 van 7 maart 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 24 september 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie van 21 mei 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 24 augustus 2012, beiden aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 augustus 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 28 september 2012 met referentienummer REGUL X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat FALLA, die *loco* advocaat R.-M. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 december 2009 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 4 oktober 2010 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. De beslissing werd samen met een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht op 24 november 2010. Verzoeker diende een beroep in tegen deze beslissingen.

Op 21 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing tot intrekking van de voornoemde beslissing.

Op 25 juni 2012 werd de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen de voornoemde beslissing van 4 oktober 2010 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) verworpen aangezien verzoeker ter terechtzitting niet was verschenen noch vertegenwoordigd was.

Op 21 mei 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf opnieuw ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard. Dit is de thans de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend door :

Volgens pp: I., S. (R.R.: [...]) volgens pp: nationaliteit: Syrië (Syrisch-Arabische Rep.) volgens pp: geboren te M. L. op [...] ook gekend als: S., I. adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Het feit dat betrokkene sinds maart 2006 ononderbroken in België zou verblijven; hij duurzaam lokaal verankerd zou zijn in België; zijn sociale banden in België en zijn Belgische kennissen-en vriendenkring zouden blijken uit de referentiebrieven die ten zijne gunste werden opgesteld en die worden toegevoegd aan het dossier; betrokkene steeds beter de Franse taal zou beheersen; hij niet ten laste zal vallen van de Belgische overheden aangezien hij een voltijds arbeidscontract als arbeider bij de BVBA (...) voorlegt en hij een attest van tandarts E. H. en ontvangsbewijzen van het OCMW toevoegt, zijn niet voldoende om een verblijfsregularisatie toe te staan. Het is normaal dat betrokkene - in afwachting van zijn asielpcedure - zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten.

Bovendien betekende betrokkene reeds op 20.03.2008 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat hij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder geïntegreerd heeft, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf, waardoor dit geen grond kan vormen voor regularisatie.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name de voorgelegde attesten: aanvraag dringende medische hulp dd. 04.07.2007, ziekenhuisfactuur dd. 05.03.2008 en een medisch attest dd. 27.11.2008); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011

(B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag, ingediend op 27.03.2006, werd afgesloten op 05.10.2006 met de beslissing 'Oude asielprocedure - weigering verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten' door de Dienst Vreemdelingenzaken, hem betekend dd. 06.10.2006. Zijn tweede procedure, ingediend op 04.09.2007, werd afgesloten op 22.10.2007 met de beslissing 'Weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 23.10.2007. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan zes maanden voor de eerste aanvraag en minder dan twee maanden voor de tweede procedure- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden."

Op 24 augustus 2012 werd ten aanzien van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is thans de tweede bestreden beslissing:

"De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 22.10.2007.

o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d.20.03.2008. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Rechtspleging

Op 6 november 2012 werd overeenkomstig artikel 39/ 81, 2° lid van de vreemdelingenwet aan verweerder een nota met opmerkingen gevraagd. *In casu* werd geen nota overgemaakt.

3. Ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad vast dat verzoeker geen enkel middel ontplooit ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, zodat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel, bestaande uit drie onderdelen, voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van punt 2 van de instructie van 19 juli 2009 aangaande de toepassing van oud artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur: m.n. het zorgvuldigheidsbeginsel, van het beginsel dat elke beslissing dient gebaseerd te zijn op legitieme en legaal toegelaten motieven en van de materiële motiveringsplicht. Verder voert verzoeker een schending aan van het non-discriminatiebeginsel, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Tot slot voert verzoeker een manifeste beoordelingsfout aan. en

Hij licht zijn eerste onderdeel van het eerste middel toe als volgt:

« EN CE QUE la partie adverse constate que la partie requérante invoque « l'instruction du 19.07.2009 concernant l'application de l'article 9.3. (ancien) et de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980. Force est de constater que cette instruction a été annulée par le Conseil d'État (C.E., 09 déc. 2009, n° 198.769 & C.E., 05 oct. 2011 n° 215.571). Par conséquent, les critères de cette instruction ne sont plus d'application. »

ALORS QUE dans ses déclarations suite à l'annulation de l'instruction du 19 juillet 2009 par le Conseil d'Etat, Monsieur le Secrétaire d'Etat à la Politique de Migration et d'Asile indiqua que l'Office des

étrangers suivrait loyalement les directives de Monsieur le Secrétaire d'Etat contenue dans l'instruction ; Que cette information fut d'ailleurs publiée sur le site de l'Office des étrangers.

Qu'ainsi, peu importe en réalité que cette instruction ait été annulée, en effet, par sa déclaration postérieure à l'annulation, le Ministre a confirmé que les directives contenue dans l'instruction devaient être suivies (on pourrait même considérer sur ce point qu'une nouvelle directive existe après l'arrêt d'annulation du Conseil d'Etat étant donné que le Ministre indiquer (sic) que les considérations mentionnées dans l'instruction doivent être suivies) ;

Qu'en outre, il convient de souligner que le requérant a introduit sa demande de régularisation de séjour le 14 décembre 2009, à savoir dans les délais impartis par ladite instruction et avant l'arrêt d'annulation du Conseil d'Etat du 9 décembre.

Que qui plus est sa demande de séjour est déclarée recevable et son ancrage durable établi.

Qu'il apparaît dès lors tout à fait contraire au principe de sécurité juridique et de légitime confiance de désormais rejeter la demande du requérant en affirmant que les critères de ladite instruction ne sont plus d'application.

Qu'en rejetant la demande d'autorisation de séjour du requérant alors qu'il satisfait en tout point aux critères de l'instruction du 19 juillet 2009, la partie adverse viole le principe de bonne administration de sécurité juridique et de légitime confiance.;

Qu'en effet, la partie requérante était légitimement en droit d'attendre d'une administration qui respecte ses engagements et les directives qu'elle s'est fixée, une issue favorable à sa demande dans la mesure où elle remplissait clairement les conditions fixées dans l'instruction et dans la mesure où la partie adverse a continué à appliquer les dispositions de l'instruction dans le cadre de son pouvoir discrétionnaire ;

Que ce faisant, la partie adverse a violé le principe général de bonne administration de sécurité juridique et de légitime confiance ;

Que votre Conseil a déjà jugé concernant l'instruction (ou l'ancienne note d'application de l'article 9, alinéa 3 de la loi du 15 décembre 1980) que : [...]

Que selon un arrêt n° 54 063 du 4 janvier 2011: [...]

Que dans un autre arrêt, le CCE a décidé: [...]

Que le CCE a également considéré, dans un arrêt n° 53 646 du 22 décembre 2010: [...]

Qu'il convient enfin de renvoyer à un arrêt n° 52 069 du 30 novembre 2010, dans lequel le CE rappelle encore que : [...]

Enfin, il convient de souligner que l'argumentation de la partie adverse quant à la non application des critères de l'instruction de juillet 2009 est également contraire à la jurisprudence du Conseil d'Etat.

En effet, dans son arrêt n°215 571 du 5 octobre 2011, qui a par ailleurs fait l'objet d'une publication sur le site Internet de votre Conseil, le Conseil d'Etat annule l'arrêt du CCE en ce qu'il rejette la demande de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 de la partie requérante en ce qu'elle ne répondait pas au critère relatif à la durée de séjour en Belgique tel que déterminé par l'instruction.

Le Conseil d'Etat estime à cet égard, que si le CCE se réfère au pouvoir discrétionnaire du secrétaire d'Etat à la Politique de migration et d'asile pour s'appuyer sur les critères de l'instruction du 19 juillet 2009, il ne peut cependant rajouter des conditions contraignantes à l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980.

Que récemment le CCE a confirmé la jurisprudence du Conseil d'Etat, par ses arrêts n°75.204, 75.206, 75.208, 75.209, 75.214 et 75.210 du 16 février 2012.

Qu'au vu de ce qui précède, l'argumentation de la partie requérante relative à l'inapplication des critères de l'instruction de juillet 2009 n'est dès lors aucunement fondée.

Qu'elle est également contradictoire dans la mesure où elle rejette la demande de séjour du requérant au motif que les critères de juillet 2009 ne sont plus d'application mais également car les éléments invoqués par lui, ne suffisent pas à justifier sa régularisation.

Que la partie adverse a donc examiné les éléments invoqués par le requérant à l'appui de sa demande de séjour alors qu'elle considère en même temps que l'instruction de juillet 2009 n'est plus d'application.

Qu'elle a reconnu de facto, que les circonstances invoquées par le requérant étaient exceptionnelles et qu'il était justifié qu'il introduise sa demande au départ de la Belgique. Que dans le cas contraire elle aurait déclaré que la demande de séjour du requérant était irrecevable.

Que la décision attaquée contient dès lors une motivation contradictoire. En telle sorte que l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu. »

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van

artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Er wordt ook gesteld dat niet langer op de vernietigde instructie van 19 juli 2009 beroep kan worden gedaan. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen, waaronder onder meer de bewijzen van integratie, het illegaal verblijf en de medische toestand niet in het voordeel van verzoeker kunnen worden weerhouden.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt overigens dat verzoeker de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het wordt niet betwist dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf heeft ingediend op 14 december 2009 met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris bijgevolg over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een

verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie “*het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen*”, omdat “*door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden*” en omdat “*uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt*”.

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelswijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

De Raad stelt vast dat het overgrote deel van het eerste onderdeel van het eerste middel een betoog inhoudt die ertoe strekt een strikte en/of ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 voorop te stellen. Dit betoog is gezien het voorgaande niet dienstig.

Waar de verzoeker meent dat het vertrouwensbeginsel en het rechtzekerheidsbeginsel geschonden worden door het niet meer toepassen van de instructie, kan de schending van dit beginsel niet worden aanvaard, aangezien het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104; RvS 25 februari 2009, nr. 190.792). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021; RvS 23 december 2008, nr. 189.168). *In casu* werd de instructie van 19 juli 2009 vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoeker er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042) en niet, zoals verzoeker doet uitschijnen, op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Het vertrouwensbeginsel laat het bestuur niet toe om deze beginselen *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33).

De verweerder kon bijgevolg in alle redelijkheid stellen dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn. Het onderdeel van het middel gebaseerd op deze beginselen is niet gegrond.

Verzoeker stelt dat het enerzijds tegenstrijdig is dat verweerder gesteld heeft dat de instructie niet langer van toepassing is, maar daarnaast ook stelt dat de aangehaalde elementen niet volstaan voor een regularisatie. De Raad ziet niet in waarom de vaststelling dat de instructie niet langer van toepassing is, niet kan worden opgeworpen naast en tegelijkertijd met het feit dat de opgeworpen elementen niet volstaan voor het toekennen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. In de mate verzoeker betoogt dat een strikte toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 moet worden vooropgesteld, is de grief niet dienstig. Verzoeker betwist in het middel niet dat verweerder te dezen bij de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf de toepassing van de criteria van de vernietigde instructie mocht nagaan. Verzoeker kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit de instructie op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling in de bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332; RvS 6 maart 2012, nr. 218.333).

Daar waar verzoeker lijkt te stellen dat het anderzijds tegenstrijdig is de aanvraag ontvankelijk te verklaren en dus buitengewone omstandigheden te aanvaarden voor de aanvraag in België, maar ten gronde de regularisatie te weigeren, moet verwezen worden naar de hierboven uiteengezette redenering waarbij beide onderzoeken, het onderzoek in de ontvankelijkheidsfase en die in de gegrondheidsfase duidelijk van elkaar onderscheiden zijn en de buitengewone omstandigheden betrekking hebben op de praktische reden waarom de aanvraag niet kan worden ingediend in het land

van herkomst of verblijf, daar waar ten gronde wordt onderzocht of er redenen zijn om een machtiging tot verblijf in België voor meer dan drie maanden toe te kennen.

In zijn tweede onderdeel van het eerste middel haalt verzoeker opnieuw een schending aan van de instructie van 19 juli 2009, van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht en van artikel 8 van het EVRM.

Hij licht zijn tweede onderdeel toe als volgt:

« EN CE QUE la partie adverse constate que le requérant parle le français, produit un contrat de travail à temps plein, des attestations d'intégration, a développé ses attaches sociales et amicales en Belgique ne suffisent pas pour justifier une régularisation. C'est un comportement normal pour tout demandeur d'asile en attente d'une réponse.

ALORS Qu'en vertu des instructions de juillet 2009 appliquées par le Secrétaire d'Etat à l'asile et l'immigration en vertu de son pouvoir discrétionnaire, la longueur du séjour de la partie requérante ainsi que la qualité de son intégration, par ailleurs non contesté par la partie adverse, sont précisément de nature à justifier sa régularisation.

Que la partie adverse ne peut se limiter à arguer que ces éléments ne sont pas de nature à justifier une régularisation de séjour.

Qu'en effet, il lui appartient d'indiquer en quoi la qualité de l'intégration de la partie requérante et la longueur de son séjour ne justifient pas l'octroi d'une autorisation de séjour à Monsieur S.

Que la motivation de la décision attaquée est stéréotypée et pourrait s'appliquer à n'importe quelle demande de séjour sur base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre.

Qu'ainsi, la partie adverse n'explique pas les raisons pour lesquelles ces éléments ne justifient pas la régularisation de la partie requérante.

Que pourtant, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle (voir notamment CCE, arrêt n°9105 du 21 mars 2008, R.D.E., n°147, 2008, p.65) ;

Qu'il a été décidé par le Conseil d'Etat que, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (Conseil d'Etat, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933) ;

Que dans son arrêt n°75.209 du 16 février 2012, le CCE a considéré « qu'une application correcte de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 ne requiert pas uniquement d'énumérer les éléments invoqués par le demandeur d'autorisation de séjour mais également d'indiquer en quoi ceux-ci ne justifient pas l'octroi d'une autorisation de séjour, sans que la partie défenderesse ne restreigne son pouvoir d'appréciation ».

Qu'en déclarant que la longueur du séjour et la bonne intégration de la partie requérante au sein de la société belge ne justifie pas la régularisation de séjour, la partie adverse reconnaît qu'il y a de facto intégration dans le chef de celle-ci mais omet de justifier au regard de l'article 8, qui protège cette intégration, pourquoi il ne doit pas être tenu compte de celle-ci.

Que l'ensemble de ses éléments constitue indiscutablement dans le chef du requérant l'existence d'une vie privée et familiale conformément à l'article 8 de la CEDH.

Qu'en conséquence, la partie adverse viole l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales, de même qu'elle restreint artificiellement la portée de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 et manque à son obligation de motivation formelle et adéquate.

Que la durée du séjour de la partie requérante sur le territoire, à savoir 6 ans ainsi que l'établissement de ses attaches sociales, affectives et professionnelles en Belgique démontrent largement l'existence d'une vie privée dans le chef de la partie requérante, au sens de l'article 8 de la Convention européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés fondamentales.

Qu'en effet selon la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme, cette disposition impose aux autorités publiques de s'abstenir passivement de porter atteinte à la liberté reconnue aux individus de mener leur vie familiale mais également d'agir activement afin de rendre effective la possibilité pour les individus de mener leur vie de famille (X, La mise en œuvre de la Convention Européenne des droits de l'homme, Ed. Jeune Barreau, Bruxelles, 1994, p. 95).

Qu'il s'agit, en conséquence, pour la partie adverse de déterminer dans quelle mesure elle a à faire à une vie privée et familiale au sens de la disposition précitée et ensuite dans quelle mesure sa décision pouvait opérer une ingérence dans cette vie privée qui ne soit pas disproportionnée.

Que la Cour Européenne des Droits de l'Homme a considéré, pour ce qui concerne la conception de la vie privée au sens dudit article 8, qu'il n'est « *ni possible ni nécessaire de chercher à définir de manière exhaustive la notion de "vie privée" . Il serait toutefois trop restrictif de la limiter à un "cercle intime" où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables.* » (C.E.D.H., arrêt Niemietz / Allemagne du 16 décembre 1992).

Que la vie privée du requérant en Belgique étant avérée, il n'est envisageable pour la partie adverse de ne la restreindre que par une mesure qui serait « nécessaire dans une société démocratique », ce qui suppose, selon la doctrine et la jurisprudence majoritaires « que les restrictions aux droits ne peuvent, en aucun cas, porter atteinte à la substance de ces droits : elles doivent se limiter à régler la modalité de leur exercice. La restriction à un droit doit aussi se justifier par un "besoin social impérieux" et par des motifs "pertinents et suffisants". En particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'autorité doit opter pour la moins restrictive. L'autorité doit également chercher à réaliser un équilibre raisonnable entre le but légitime poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté » (R. ERGEC, « Protection européenne et internationale des Droits de l'Homme », Mys & Breesch éditeurs, Gand, 2000, p. 120).

EN TELLE SORTE QUE l'acte attaqué doit être annulé et entre temps suspendu. »

Het weze herhaald, zoals *supra* uiteengezet, dat daar waar verzoekers betoog ertoe strekt een correcte toepassing van de vernietigde instructie te vragen, dit niet dienstig kan worden aangevoerd.

Daar waar verzoeker een schending aanhaalt van de formele motiveringsplicht kan ook opnieuw verwezen worden naar hetgeen is uiteengezet onder het eerste onderdeel. Het is duidelijk dat verzoeker de motivering in rechte en feite kent, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Daar waar verzoeker echter inhoudelijk aanvoert dat de motivering niet afdoende is aangezien er niet is gemotiveerd waarom de graad van integratie en de duur van de asielprocedure geen machtiging tot verblijf rechtvaardigen, moet opgemerkt worden dat de verweerder wel heeft geantwoord op deze elementen die door verzoeker werden aangevoerd in zijn aanvraag. Zo stelt de bestreden beslissing dat *"het normaal is dat betrokkene in afwachting van zijn asielprocedure zijn tijd in België zo goed mogelijk trachtte te benutten"*, dat *"betrokkene wist dat zijn verblijf slechts werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten"*, alsook dat *"de duur van de procedure niet van die aard was dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden"*. Hieruit blijkt, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, dat verweerder wel degelijk *in concreto* heeft gemotiveerd waarom de aangehaalde elementen geen machtiging tot verblijf rechtvaardigen en dat verzoekers zaak op geïndividualiseerde basis werd onderzocht en er *in casu* geen sprake is van een stereotiepe motivering. De verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat voormelde motivering niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat evenwel niet om een schending van de formele motiveringsplicht hard te maken.

Verzoeker voert vervolgens de schending aan van artikel 8 van het EVRM omdat verzoeker reeds geruime tijd op het grondgebied verblijft en geïntegreerd is, sociale, affectieve en professionele banden heeft. Hij stelt dat de overheid erkent dat verzoeker geïntegreerd is maar nalaat te rechtvaardigen waarom geen rekening met artikel 8 van het EVRM moet gehouden worden aangezien dit artikel *"de integratie beschermt"*. Tenslotte haalt verzoeker ook aan dat de overheid eerst had moeten nagaan of er sprake is van een privé- of familiaal leven, en vervolgens of de bestreden beslissing van verweerder een inmenging in dit privéleven kon uitmaken die disproportioneel kon zijn met het beoogde legitieme doel. Hij haalt dienaangaande ook een schending van de formele motiveringsplicht dienaangaande aan.

De Raad merkt op dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. *Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*"

Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, 1ste lid EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie. Verzoeker haalt noch in de aanvraag noch in het verzoekschrift hechte familiebanden aan als alleenstaande. *In casu* is de Raad van oordeel dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft het aangevoerde privéleven benadrukt het EHRM dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het nog mogelijk noch noodzakelijk is om een exhaustieve definitie te geven van dit begrip. Niettemin is het ook weer aan verzoeker om dit privéleven aannemelijk te maken. Aangenomen dat verzoeker *in casu* op voldoende wijze het bestaan van een privéleven heeft aannemelijk gemaakt, dient te worden nagegaan of er sprake is van een inmenging in het privéleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven is niet absoluut. Het kan immers door de Staten worden omschreven binnen de beperkingen die ze in paragraaf 2 van deze bepaling uitdrukkelijk hebben uiteengezet. De inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover bij de wet is voorzien, voor zover ze geïnspireerd is door een of meerdere van de vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het gezag om te bewijzen dat het de bekommernis heeft gehad om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de eiser op respect voor zijn privéleven en voor zijn familie- en gezinsleven. Het Hof heeft reeds op gewezen dat artikel 8 van het EVRM positieve verplichtingen met zich kan meebrengen die inherent zijn aan een daadwerkelijk respect voor het familie- en gezinsleven en dat de principes die op dergelijke verplichtingen van toepassing zijn, vergelijkbaar zijn met de principes die de negatieve verplichtingen regelen. In beide gevallen dient rekening te worden gehouden met het juiste evenwicht dat dient te worden bereikt tussen de concurrerende belangen van het individu en van de samenleving in haar geheel. In beide gevallen beschikt de Staat over een zekere beoordelingsmarge (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, § 39 ; EHRM 21 december 2001, *Sen v. Nederland*, § 31 ; EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63 ; EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 38 ; EHRM 26 mei 1994, *Keegan v. Ierland*, § 49).

Inzake immigratie heeft de rechtspraak van het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het Verdrag als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgde om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani v. Frankrijk*, § 23 ; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi v. Frankrijk*, § 74 ; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de keuze, door de immigranten, van hun land van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op het grondgebied van dit land toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva et Hoogkamer v. Nederland*, § 39). Krachtens een goed gevestigd principe van internationaal recht is het immers de taak van de Staten om de openbare orde te waarborgen, in het bijzonder in de uitoefening van hun recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga v. België*, § 81 ; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim v. België*, § 43 ; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk*, § 67), en zij zijn dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wat de legaliteits- en legitimiteitscriteria betreft, is de beslissing genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen bijgevolg in overeenstemming met artikel 8, § 2 van het EHRM.

Wat het proportionaliteitsprincipe betreft, met andere woorden de afweging van de respectieve belangen van het individu en de samenleving in haar geheel, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM 19 februari 1996, *Gül v. Zwitserland*, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, "zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd wordt, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (Solomon v. Nederland (dec.), nr. 44328/98, 5 september 2000). Een ander belangrijk punt is te weten of het familie- en gezinsleven in het geding zich ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels van een van hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit familie- en gezinsleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Zo ook voor het privéleven Het Hof heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999)" (EHRM, 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 39).

In casu wordt niet betwist dat verzoeker nooit over enig langdurig verblijfsrecht heeft beschikt. Verzoeker behoorde aldus te weten dat zijn situatie precair was en dat er ten allen tijde een einde kon worden gesteld aan dit verblijf. Niettegenstaande zijn asielaanvraag in 2007 werd afgewezen en hem in maart 2008 reeds een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, heeft hij er voor geopteerd om zijn illegaal verblijf te bestendigen en heeft hij in deze omstandigheden het privéleven waarnaar hij verwijst ontwikkeld. Een dergelijk privéleven ontwikkeld tijdens een precair verblijf maakt geen schending uit van artikel 8 van het EVRM. Wat betreft de vriendschappen die verzoeker heeft aangeknoopt, toont hij bovendien niet aan dat hij deze niet kan behouden. De moderne communicatiemiddelen laten het toe om gemakkelijk contacten te onderhouden. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied te betreden. Wat betreft de arbeidsovereenkomst die door verzoeker werd voorgelegd, stelt de Raad vast dat deze overeenkomst werd opgesteld voor de duur van 12 maanden en dat deze overeenkomst werd ondertekend op 3 december 2009. Deze arbeidsovereenkomst lijkt dus afgelopen, minstens dient de Raad vast te stellen dat thans geen nieuwe arbeidsovereenkomst voorligt, zodat dit verzoeker zich bezwaarlijk nog op deze arbeidsovereenkomst kan baseren om een schending van artikel 8 van het EVRM aan te tonen.

Met zijn betoog toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een niet toegestane inmenging in zijn privéleven inhoudt. Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

In tegenstelling tot wat verzoeker aanvoert, vereist de formele motiveringsplicht niet dat uit de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid heeft afgewogen of de beoogde beslissing een inmenging in dit privéleven kon uitmaken die disproportioneel kon zijn met het beoogde legitieme doel. Noch de hiervoor aangehaalde formele motiveringsplicht vervat in de genoemde wet van 29 juli 1991 noch het door verzoeker aangevoerde artikel 8 van het EVRM omvatten evenwel een dergelijke formele motiveringsplicht, zodat dit onderdeel faalt in rechte.

In het derde onderdeel haalt verzoeker een schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Hij licht zijn derde onderdeel toe als volgt:

« EN CE QUE la partie adverse estime que l'intégration du requérant depuis le 20.3.2008 (date de la délivrance de l'ordre de quitter le territoire) ne peut valablement pas être retenue pour justifier une régularisation de séjour dans la mesure où le séjour de ce dernier était illégal.

ALORS QUE la partie adverse a déclaré la demande recevable et donc estimer que les circonstances exceptionnelles étaient établies rendant un retour temporaire au pays impossible.

Qu'on ne voit pas pourquoi l'intégration peut être prise en compte pour justifier les circonstances exceptionnelles mais pas pour justifier une régularisation de séjour.

*Que cela supposerait également qu'aucune régularisation de séjour à partir de la Belgique ne pourrait aboutir puisque cela suppose automatiquement un séjour irrégulier sur le territoire.
Que dans cette optique la, l'article 9bis n'a plus aucune raison d'être... »*

Voor de bespreking van dit derde onderdeel kan weerom worden verwezen naar de hierboven uiteengezette redenering waarbij beide onderzoeken, het onderzoek in de ontvankelijkheidsfase en die in de gegrondheidsfase duidelijk van elkaar onderscheiden moeten worden en de buitengewone omstandigheden betrekking hebben op de praktische reden waarom de aanvraag niet kan worden ingediend in het land van herkomst of verblijf, daar waar ten gronde wordt onderzocht of er redenen zijn om een machtiging tot verblijf in België voor meer dan drie maanden toe te kennen.

Daar waar verzoeker argumenteert dat hij niet kan begrijpen waarom de integratie wel de buitengewone omstandigheden kon verantwoorden, maar niet de regularisatie ten gronde, dient vastgesteld te worden dat in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, noch uit de bestreden beslissing, noch uit stukken van het administratief dossier blijkt dat de buitengewone omstandigheden die in hoofde van verzoeker aanvaard werden te maken hadden met zijn integratie. Verzoekers betoog dienaangaande mist feitelijke grondslag.

Een schending van de in het eerste middel aangevoerde schendingen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM, van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en opnieuw van de beginselen van behoorlijk bestuur: m.n. van het zorgvuldigheidsbeginsel, het legaliteitsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Tevens voert verzoeker nogmaals een manifeste beoordelingsfout aan.

Hij licht dit tweede middel toe als volgt:

*“En ce que la partie adverse estime que la longueur des 2 procédures d’asile (soit 8 mois au total) ne permettent pas de déclarer la demande fondée.
Et en ce que la partie adverse estime concernant les certificats médicaux et attestations médicales, qu’elles ne peuvent justifier une régularisation de séjour dans la mesure où il appartient alors au requérant d’introduire sa demande sur base de l’article 9ter de la loi du 15.12.1980»*

Alors que le requérant n’a pas invoqué ces éléments comme critère de régularisation mais bien d’établir (sic) son séjour en Belgique comme l’exigeait les instructions du 19.07.2009. »

Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoeker beperkt zich in dit tweede middel tot een opsomming van geschonden rechtsregels of geschonden rechtsbeginselen zonder op relevante wijze uiteen te zetten hoe de vermeende rechtsregels of rechtsbeginselen zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Het poneren dat het voorleggen van het argument van de lange asielprocedures en van de medische certificaten enkel betrekking had op het aantonen van het verblijf in België, geeft geenszins aan hoe artikel 3 van het EVRM, artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het legaliteitsbeginselen de materiële motiveringsplicht, zijn geschonden. Verzoeker gaat ook in het geheel niet in op de vermeende manifeste beoordelingsfout.

Het tweede middel is onontvankelijk.

5. Korte debatten

De verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven maart tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU